

Cik

Martin Baltscheit

Yuvadan bir kuş düşer. Cik. Çimenlerin üzerine. Aşağıda, gölün orada. Hemen kurbağaların yanına.

Vak! Der kurbağalar.
Cik der kuş.
Vak! Vak! Vak! Cik! Cik! Cik!

Kurbağalar düşünür: Bir sinek olmak için çok büyük.
Bir leylek olmak içinse çok küçük.
Kuş düşünür: Bir solucan olmak için çok büyükler ve sesleri bir anne olmak için çok kötü. Küçük kuş onlara doğrusunun nasıl yapılacağını gösterir: Cik!

Ama kurbağalar onu anlamaz. Vak! Vak! Vak! Ve kus da kurbağaları anlamaz. Cik! Cik! Cik!

Kuş çılgınca bir şey yapar. Vak! Ve kurbağalar birden susar. Daha önce böyle bir kurbağa görmemişlerdir. Böyle bir kurbağa aslında hiç yoktur. Kurbağalardan biri çılgınca bir şey yapar: Cik! Diğer kurbağalar da aynıını yaparlar: Cik! Cik! Kuş seslenir: Vak! Vak! Kurbağalar: Cik! Cik! Cik! diye şakırlar. Ve kuş: Vak! Vak! Vak! Diye seslenir.

Bütün bu kargaşayı leylek duyar. Kanatlarını heybetle çırparak yere iner ve karnı açtır.

Ama kurbağalar bir kuş gibi şakıyorlardır. Ve kuş bir kurbağa gibi vıraklıyordur. Leyleğin kafası bir hayli karışır ve oradan uçarak uzaklaşır. Kurbağalar sevinç çığlıkları atmaya başlarlar. Bugünden itibaren, leylek her geldiğinde, hepsi bir kuş gibi şakıyacaklardır. Cik! Cik! Cik! Ve bunu diğer kurbağalara da anlatacaklardır.

Cik! Cik! Cik! Böyle zıplayarak giderler.

Küçük kuş çimenlerde yalnız başına oturuyordur. Vak! Ağaç yapraklarla dolu. Gölge çimenlerle. Çimenlerdeyse bir şey yürüyor.

Hışır. Hışır. Snif snif. Bir köpek işe yarayacak şeyler arıyor. Vak! Der Kuş. Hav! der köpek. Kuş-kurbağasına hiç mi hiç ihtiyacı yoktur köpeğin. Snif. Snif. Hışır. Hışır.... Gider.

Küçük bir kuş bir kedinin oldukça işine yarayabilir. Oynamak için: Atmalık top. Tekmelemelik yastık. Eskici çuvalı. Kediler hokkabazlık yapmayı çok severler. İki, üç ve dört patiyle.

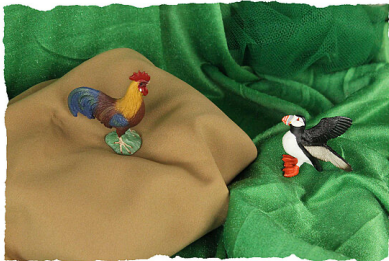
Yeteri kadar oynadıklarındaysa da, yemek isterler ve pençelerini çıkarırlar.

Hav! Der küçük kuş. Miyav! Diye bağırır kedi ve ağaca zıplar.
Hav! Der kuş tekrar ve dişlerini gösterir. Hav! Hav! Hav!

O anda bütün ördekler ve kuğular da kaçar oradan ve bütün kirpiller oldukları yere çömelir.

Sadece bir salyangoz hedefine doğru gitmeye devam eder. Yavaşça. Küçük kuş da aynı onun gibi düşünüyordur: yaşamak ve yaşamasına engel olmamak.

Üürüü! Birisi yardım çağırıyor. Üürüü! Büyük tehlike kulağa işte böyle geliyor. Kuş koşmaya baslar. (Neredeyse) uçmaya. Üürüü!

Gübrelerin üzerinde bir horoz dikilmiş ve kafası yanıyor-her nasılsa. Cık! Cık! Cık!

Horoz buna güler. Cık? Cık? Cık? Kırmızı saçlarını tarar ve dikildiği yerden iner. Cık, cık, cık... Ne yani, bu bir dil mi şimdi?

Üürüü!!! Ardından kahvaltısını yapmaya gider.

Güneş aynı bir anne gibi sıcacıktır. Küçük kuş nereye gideceğini bilmiyordur. Daha önce hiç burada olmamıştır. Dünya bir sürü hiç olmamışlarla doludur.

Vak! Der kuş. Hav! ve Miyav. Kimsenin gelmediğini görünce, hatta: Üürüü! diye bile seslenir.

Ama dünya renksizdir. Gökyüzünde bir sürü bulut. Dünya arkadaşsız. Vak! Hav! Miyav! Vak! Hav! Miyav! Vak! Hav! Miyav

Bunu bir eşek duyar. Ve ona hayran kalır. Eşek sadece tek bir dil bilir ve bu dilde de tek bir kelime: A-i!

Kuş eşeğin bağırdığını duyar. A-i!

Bu yabancı hayvanı görür ve soran gözlerini: Bana yardım edebilir misin? A-i! diye bağıır eşek.

Benim nedere oturduğumu biliyor musun? A-i! diye bağıır eşek. Peki seninle gelebilir miyim?

A-i! Diye bağıır eşek ve ırmağa doğru iner çünkü bağırmaktan çok susamıştır. Küçük kuş onu takip eder. Ve eşek bundan çok mutlu olur.

O yabancı dilleri çok sever.

Cik. Cik. Hav. Hav. A-i!

Cik. Cik. Hav. Hav. Tirili! Tirila!

Küçük kuş durur. Eşek de durur. Başka bir kuş sesleniyordur. Aşağıda, gölün orada. Hemen kurbağaların yanında. Bu kim ola ki?

Hav

Son